

8. fejezet

A parton

A tömeg megindult a hidegtálakkal telezsúfolt asztalok felé. Hajnal élvezettel sodródott velük. Nem is olyan régen még irtózott a tumultustól, inkább éhen maradt volna, mint, hogy beszálljon a prédára éhes pofavizitelők közé.

Miután jól megrakott egy tányért tengeri herkentyűkből készült salátával, leült a kiállító terem egy csendesebb zugában található padra és lassan élvezettel enni kezdett. Gondosan megvizsgált minden falatot és próbálta beazonosítani, egyeztetni a tengeri élővilágról meglévő ismereteivel, majd a szájába vette és arra koncentrált, hogy megkülönböztesse a szósz összetevőit és a hal, polip vagy rák ízét. Mire végre a gyomráig szakázott a falat már nem is ember volt, hanem tengeri ragadozó, szenvedélyes vadász. A fókákkal játszadozó gyilkos bálnák jutottak eszébe, látta a víz fellett repkedő elalélt fókákat, a golfütőnek használt óriási farkat. A következő tintahal darabot rágcsálva teljesen jogosnak érezte az analógiát, s keresni kezdte magában, hol válik szét a ragadozó és az esztéta. Hol vannak tudata és tudatalattija mezsgyéjén megbúvó jelzőtáblák, oszlopok, helységnevek.

- Hello, tetszik a kiállítás? - egy fekete hajú, barna bőrű, világítóan kékszemű lány szólította meg, fiatal volt talán 22-23 éves. Látásból ismerte, tudta, hogy az egyik neves ügyvéd lánya.

- Még nem néztem körül úgy igazából. Egyenlőre csak zabálok. Kutatom az emberi tudat átmeneteit a tengeri farkas és a műélvező között. Amúgy jó ez a kaja. Te már ettél?

- Igen egy kis krumpli salátát. Ezeket a tengeri izéket nem igazán szeretem.

- Én is most eszek először. Kísérlet, de nem rossz, illetve kimondottan jó. Illik a mostani lelkiállapotomhoz. - A lány szemeiben a tengert látta hullámozni.

- Milyen a lelki állapotod? - kérdezett vissza a lány a kék hullámok magasra csaptak a szemében.

- Alapvetően ilyen új ízekhez való. Pezsgőd van? - a lány bizonytalan mozdulatot tett a fejével.

- Hozok, addig vigyázz a tányéromra! De meg ne edd!

- Melyik a száraz? - kérdezte Hajnal a teleöntött pezsgős poharak mellett álldogáló fehér blúzós hosszteszt.

- Azok. - mutatott a fiatal talán 17-18 éves lány a pohár regiment bal szélére. Mellei a mozdulattól előadtak egy lendületes táncot. A műsor meglehetősen tetszett az éppen vadászni induló tengeri ragadozónak.

- És az édes?

- Ott. -mutatott a lány a tálca túlsófelére és mellei Hajnal nagy örömeire eljárták ugyanazt a táncot. Hajnal felemelt egy

édes és egy száraz pezsgőt és óvatosan indult vissza cápának a kék lagúnába.

Mire visszaért a lány körül néhány szemmel láthatóan férjezett nő viháncolt. Hajnal Péter kicsi megtorpanás után lendületesen érkezett meg.

- Édeset vagy szárazat? - emelte a poharakat a lány felé - Engedjék meg, hogy bemutatkozzak. Hajnal Péter vagyok. - A nők kissé értetlenül néztek rá, de aztán mondták sorban:

- Vica.

- Margó.

- Paula.

- Erika.

- Ja, még engem sem ismersz! Kati vagyok. - mondta a kékszemű.

- Hajnal Péter? Ez ugye tréfa. Láttam a tv-ben és ott Prebari Viktorként mutatták be és a legújabb könyvéről beszélgettek. - mondta Erika.

Hajnal megnézte magának, kipróbálta a legáthatóbb tekintetét, de a nő határozottan nézett vissza, zöld szeme huncutul vibrált apró szeplői felett.

- Valóban író vagyok, de hajnal Péternek hívnak!

- Pedig én is láttam éppen a Gimnázium lépcsője című könyvéről beszélgettek. El is olvastam, jó könyv. - szólt közbe Margó. Hajnal kicsit kotorászott az oldaltáskájában, aztán elővette az igazolványát és Erika felé nyújtotta. Az hosszasan tanulmányozta a plastik lapot, aztán körbe adta. Hajnal közben úgy érezte magát, mint a néhai költő mikor Pistának szólították.

- Pedig annak a Prebarinak az újságban is láttam a képét, amikor valamilyen díjat kapott, az pont olyan volt, mint te. - szólt hozzá Vica a személyazonosításhoz, festett szőke hajkoronáját megrázva. Mellei ugrásra készen ágaskodtak a barack színű ruha kivágásában. Hajnal néhány pillanatig még elábrándozott azon ki is ő valójában, de aztán csak legyintett és élvezte a hölgykoszorú dongását maga körül. Próbált visszafogott lenni, finoman szellemes, kapaszkodott a mindig benne bujkáló egykedvűségbe nehogy a női társaság túlságosan felvillanyozza. Néha, néha a fekete haj alól kivilágító kék szemekbe nézett. A nőknek végtelenül jó kedvük volt, harsány nevetésükre a terem minden részéből odakapták a fejüket, az idősödő hölgyek rosszálló pillantással, a férfiak némi irigységgel, ami fókuszban álló személyének szólt.

Aztán rövid idő alatt szétszéledt a társaság. Először Kati anyja lépett oda, s pár kedves szó és egy feléje küldött biztató mosoly után közölte Katicával, hogy az apja már indulna, és ha nem akar taxizni, akkor menjen ő is. - Ilyen lehet, amikor ellopják a cápától a kék lagúnát - gondolta Hajnal. Aztán megjelentek sorban a férjek és nem sokára kettesben maradt a terem közepén Erikával.

- Lassan nekem is mennem kéne, mert besötétedik és sötétben, bár van világításom nem szeretek biciklizni.
- Biciklizni? - kérdezte Hajnal meglepetten.
- Igen, én még ilyen helyre is azzal járok. Imádom. Miért cikinek tartod?
- Én? Én még télen is azzal járok. Bejártam már a fél országot bringával. Most is azzal vagyok.
- Elkísérhetnél, a tó partján lakom. - Hajnalban valami furcsa érzés jelent meg. Érezte már néhányszor. Nem tudta sorsnak, gondviselésnek, eleve elrendeltnek vagy meghívott szerencsétlenségnek nevezze éppen a végkifejlettől függően. Most úgy érezte megint ez a valami próbálja új utakra vinni. Végig gondolta az estét. A kék szemekre gondolt, amelyek, mint egy éhes cápát idevonzották, aztán az estére mely, így újra végig gondolva egyre inkább arról szólt, hogy majd elhangzik ez a mondat. Nem tudta most minek kell következnie. Talán hivatkozhatna valami elfoglaltságra, vagy ...
- Jó menjünk.
- Alaposan megfontoltad. - Erika zöld szemében megvillant valami, amitől Hajnal ismét a sorsra gondolt.

Míg kerekeztek az egyre erősödő félhomályban Hajnal megtudta, hogy Erika elvált és a tó partján lakik egy hétvégi házban. Ő kérte ezt, a városi lakás a férjének maradt.

„Imádok itt lakni, imádom ezt a tavat.” Áprilisban költözött ki. Azért váltak el, mert nem lett gyerekük. Vagy szerencsére nem lett, mert elváltak, gondolta hozzá Hajnal. Végre kiértek a tóparti útra Hajnalnak itt minden fűszál, minden bokor személyes ismerőse volt. Hetente többször is körbe tekerte a tavat, ismert minden döccenőt az úton.

Erika csak beszélt, választ nem nagyon várt, csak néha valami megerősítő morgást. A sértett nők végeláthatatlan monológját mondta. Hajnal arra gondolt, ha csak a fele igaz, akkor a férje minimum pszihopata, egy köztörvényes bűnöző, egy sovíniszta, fasiszta állat. Hu ez jó kis következtetés, mosolyodott el.

Éppen a homályba borult strandon gurultak keresztül. Hajnalnak eszébe jutott a kövér rikácsoló meztelen nő és nevetni kezdett.

- Most miért nevensz? - kérdezte sértődött hangon Erika. Hajnal mesélni kezdte a történetet. Előbújt belőle az író, a megrögzött mesemondó. A hosszú hallgatás után úgy adta elő ezt a neki tetsző történetet, hogy Erika a nevetéstől nem tudott tovább kerekézni. Leült az útszélére és nevetve ismételte: „Mi van buzeráns, nem láttál még pinát? Láttam már párat, de ekkorát még soha.” Dőlt hanyatt a fűben.

- Egy író, hogyan használhat ilyen trágár szavakat? - kérdezte, amikor kissé lecsillapodott.

- Én csak idéztem, mert pontosan ezt mondta, de képzelj ez a történetet úgy, hogy a meglehetősen magas kalóriatartalmú hölgy

a szemérmetlen nézelődésen felháborodva megkérdezte: Miért tekinget rám oly hosszan maga megtévedt szexuális irányultságú? Talán még nem látott női nemi szervet? Mire a válasz csak az lehetett volna, hogy láttam kedves hölgyem számosat, de olyat melynek nagyajkai ily domborúak és terjedelmesek, s ekkora úrt fognak körül még nem. - Ettől Erika ismét visítani kezdett és újra elvágta magát a fűvön. Hajnal is vele röhögött és belső énje, amint figyelte a nevető és a visítózó, szinte nyerítő nőt és gördülő kövekhez hasonlatosan örvendező önmagát, megállapította, hogy messze túlreagálják a helyzet és a történet teremtette komikumot. Igen valami felgyűlő feszültség futott a földbe a nevetés villámhárítóján. A változások előszele gondolta a figyelő, miközben gazdája még vadul végezte a furcsa, más élőlényekre nem jellemző légző gyakorlatot.

Amikor végre lecsillapodtak kissé, és újra kerekezni kezdtek Erika csak annyit mondott:

- Régen nevettem trágárságon ilyen jót.
- Ezek nem trágárságok, értsd meg. Te, hogy hívod a sajátodat?- némi csend kerekedett csak a tücsköket lehetett hallani meg a kerekek surrogását.
- Szerintem beszéljünk másról.
- Meg kéne szabadulni legalább a nyelvi korlátoktól, néha szükséges nevén nevezni a dolgokat, főleg ilyen fontos dolgokat. Mert ezek fontos részei, pontosabban fontos testrészei az életünknek még akkor is, ha nehezünkre esik bevallani. - és most Hajnal kezdett egy hosszabb monológba a szavakról, a szavak

varázserejéről, arról, hogy miként erősíthetjük vagy gyengíthetjük magunkat a szavakkal. Arról beszélt, hogy vannak pozitív és negatív szavak, hogy az egész éltünk egy rítus melyben folyamatosan varázsigéket mormolunk, néha nem is tudva, hogy közben jó vagy éppen rossz sorsunkat hívjuk.

- Itt lakom. - állt meg Erika egy nem túl nagy, de még így a csillagok fényénél is mutatós háznál.

- Ez nagyon szép, de nem félsz idekinn egyedül.

- Nem. Lakik ilyenkor nyáron más is a környéken. Télre pedig megnő Ferkó.

- Ferkó?

- Igen Ferkó a kutyám, már négy hónapos. Bernáthegyi aranyos nagyon. - mintha csak végszóra várt volna felhangzott a csaholás és a bokrok rejtekéből előviharzott egy jól megtermett kutya.

- Úr isten! Ez már most is elég nagy.

- Bizony, és még mekkora lesz. - mondta Erika nevetve, és megsimogatta a felé zúduló kutyát. - Az anyja is óriási. Gyere be, iszunk valamit a parton. Ez a ház az egyetlen, ami a partra ér, ezért imádom, csak kimegyek a kert végébe és loccs bele a tóba. Menj el arra! - mutat Erika a sötétbe - Mindjárt viszek valamit.

Hajnal elindult a bokrok, a fák, a holdfényben is mutatós sziklakertek között a víz felé. A part, ahogy kell hatalmas kövekkel volt kirakva. Innen látszott, hogy a ház tulajdonképpen

egy apró félszigeten állt, három oldalról víz vette körül, illetve két oldalról nádas. Úgy nyolc méter széles rész volt közvetlen kapcsolatban a vízzel. A város felé eső részen egy rövid stég volt. Egy csónak és egy kajak volt kikötve mellé. Micsoda jó hely ez, itt befejezhetném a könyvet. - gondolta Hajnal és elképzelte, hogy az otthoni kis tó helyett reggelenként a túloldali párás erdőket nézi.

- Hoztam egy kis kaját, meg egy pohár bort.

- Ez nagyon jó hely. Itt aztán igazán tudnék írni. Mennyiért adod el? - kérdezte Hajnal, bár tudta a választ és persze pénze sem volt annyi.

- Semennyiért, de a felét megszerezheted. - Erika arca nem látszik, de a hangjában olyat vél hallani, amiről még nem tudja mit gondoljon - Szereted a zsiros kenyered paprikával?

- Néha jó. Bár én alapvetően az egészséges táplálkozás híve vagyok, müzli, joghurt, saláták, persze néha belemelegedek az evésbe olyankor vagy vendéglőbe, megyek vagy otthon főzök valamit.

- Hol laksz?

- A túlsó parton a kertvárosban. Egy garázs padlásterében, de jó hely, szeretem. Albérlet, illetve kötöttem egy eltartási szerződést, vagy valami ilyesmit. Enyém az udvar a hólapátolás karbantartás egyebek, de gyakran bevásárolok az öregeknek. Sajnálom őket a fiuk elment Amerikába, hívja őket, de nem akarnak utána menni.

- A garázsban laksz? - Erika hangjában enyhe megvetés érződött.

- Igen lakhatnék a házban is, de én ezt választottam. Amúgy nem a garázsban lakom, hanem a garázs tetőterében. Egy komplett lakás van benne kialakítva külön, mint bármelyik panel. A kert pedig csodálatos, olyan, mint egy zen meditációs központ, még tavunk is van mindet magam csináltam. Egyik nap megnézheted.

- Szavadon foglak - nevetett Erika.

A zsíros kenyér jól esett, talán túlságosan is jól. Hajnal látta a zsír néhai tulajdonosát, amit vidáman moslékot habzsol. A bort kortyolgatva úzte el a látomást. Imádta a villányi borokat. Nyaranta legalább egyszer el kerekedett odáig, gurult a napfényben fürdő dombok között és arra gondolt az élet illúziói közt ezek a legszebbek. Ahogy üldögéltek a stégen az egyre növekvő éjszakai csendben felidézte a dombok közt kanyargó keskeny utak varázsát. Csupán a tó apró zajai zavarták meg ezt az idillt és saját szavaik. Mert beszélgettek, de Hajnal biztos volt benne, hogy holnapra egyikük sem emlékszik majd a mondatokra csak a hangulat marad meg. Szavaik díszletek voltak csupán, akusztikus és intellektuális adalékok, melyek arra voltak jók, hogy az éj végtelen szépsége, ne múljon el, ne olvadjon fel nyomtalanul a hajnali párákban.

- Késő van, mennem kéne. - kezdett szedelőzködni Hajnal.

- Maradhatsz itt is. Van vendégszoba, kettő is. - a vendégszoba valami különös hangsúlyt kapott Erika szájában. Hajnal megértette a hangsúly jelentését. „Dugni akar.” - gondolta- „De abból nem eszik. Legalábbis még nem.”
- Kár lenne ebben a sötétben 10 kilométert tekerned.
- Annyi nincs. Pontosan hét a csónakházig. Az itt van száz méterre, nem akarok a terhedre lenni.
- Nem lennél - mondta Erika és a vállához dőlt. Hajnalnak Yusu jutott eszébe, a sodrás, a nem ellentéves tehetetlensége. Átölelte a vállát, de közben arra gondolt véget kell vetni a sodródásnak. Érezte a nő remegését, tudta majd felrobban.
- Le akarsz feküdni velem? - a kérdés, mint egy természetes béka a tóba, úgy csobbant bele a formálódó erotikus hangulatba. Erika mintha kevésbé dőlt volna hozzá.
- Nem tudom, ezen nem gondolkodtam, - „dehogynem” vigyorgott Hajnal - csak olyan jó volt itt üldögelni veled a sötétben. Miért vagy ennyire türelmetlen, csak legyél itt velem és bármi megtörténhet.
- Bocs csak érdeklődtem.
- Hát ne érdeklődj, legalábbis ne erről. - Erika újra hozzásimult.
- Tudod milyen az a tao masszázs.

- Nem tudom, de érdekel.

- Az egy nagyon jó dolog annak is, aki kapja és annak is, aki adja. Először is le kell vetkőzni a masszírozottnak és a masszórnek is.

- Gondoltam. - mondta Erika kuncogva.

- Te most csak figyelj. Kapsz egy verbális tao masszázst. Majd nem olyan hatásos, mint az eredeti, sőt bizonyos szempontból még hatásosabb. Nos, ha sikerül, akkor képzelj el, hogy levetkőztél és fekszel hanyatt meztelen testtel behunyt szemmel és vársz. Várod az ismeretlent. Kicsit félsz, de kíváncsi is vagy. Valahonnan zene szól, talán a föld alól talán az égből. Én a fejed mögött térdelek. Nem látsz, nem tudod, hol vagyok, csak érzed, mert az auránk összeér, csak fekszel és várod, hogy történjen valami. Amíg vársz eleinte képek, kavarnak a fejedben, minden honnan emlékek régi szeretők bújnak elő, de lassan, lassan eltűnik minden, és csak te maradsz ott, mire azt hiszed egyedül vagy megérintem a szemöldököd. Eleinte nem fogod tudni, hogy egy hangya mászik a szemöldököd ívén a halántékod felé vagy egy érintés vagy ismét a képzelet játszik veled nem tudod, aztán ahogy lassan erősödik az érintés megérted, hogy elkezdődött. Ekkor egy pillanatra öröm járja át minden porcikádat az ember örül, ha megjön végre, amire várt. A homlokod, az arccsontjaid, az orrod, a szád, a világ egyetlen darabja ujjaimnak, a hely, ahol végtelen erejük, végtelen gyengédségük, minden türelmük és minden türelmetlenségük kifejeződhet, egy szünni nem akaró végtelen táncban. Te úgy

érezed trópusi zápor mossa arcod máskor meg úgy, hogy eltévedt harmatcseppek gurulnak a bőrödön, az idő eltűnik a zenét sem hallod már. Nem fogod tudni mikor fordítlak a hasadra csak azt veszed észre, hogy a guruló harmatcseppek megkerülve a füledet a hajszálaid mentén már a tarkódra folynak, aztán gurulnak végig a gerinceden és oldalt vissza. Nem fogod tudni a gurulásból mikor lesz zápor, a záporból forró jégverés. Az ujjaim helyett már a tenyerem éle üti a hátadat, nem fáj csak, mint az egymáshoz csapódó kövek szikrákat csihol, tüzeket gyújt. Valahol kitör egy vulkán s a forró láva a combjaid külsején folyik, ömlik, árad a bokádig. Belül a lábaid belső felén egy hűvös fuvallat indul felfelé, enyhet adó szellő a forrongásban, de mire odáig ér, ahol combjaid összeérnek sivatagi szél lesz forrongó homok vihar. Akkor a hátadra fordítlak ismét s a bokádig ömlő láva a combjaid belsején folyik felfelé ellentmondva minden fizikai törvénynek ömlik, árad kikerüli a legérzékenyebb pontjaidat, forró sütő lappá változtatja a hasadat, a mellbimbóid kivörösödnek, megduzzadnak mind két nyílni készülő virág, mindenünnen verejtek cseppek indulnak, mint enyhülést hozó patakok futnak a lepedő felé. A lélegzeted már nem ... - Erika hallgatta a mesét nem tudta pontosan később sem, hogy a szöveg volt rá olyan nagy hatással vagy Hajnal ügyesen komponálta a beszédet és kalandozó ujjainak útját. Később még sokszor eszébe jutott az éjszaka az után is, hogy valóban megtapasztalta a masszázst szöveg nélkül, a maga valójában ,de érdekes volt, hogy akkor bár Hajnal egy szót sem szólt mégis hallotta a szavait, mintha egy távoli ismeretlen rádióállomás sugározta volna felé. Most azonban Hajnalhoz dőlt kimerülten a gyönyörtől mely apró

hullámokban szaladt végig a testén kitudja hányszor. Mindenütt csupa verejték volt, valami soha nem érzet kielégültség maradt emlékezetében, amit később fel tudott idézni. Amikor elmesélte az esetet a barátnőinek azt mondta: „Egyszerűen végem volt.”

Hajnal, miközben a kimerült nő ölébe hajtott fejét simogatta, a vizet nézte. Figyelte a hullámokat, hallgatta az éjszakai vízpart apró neszeit. Nézte a hold ringatózó képét.

Vagy öt perc hallgatás után Erika megmozdult, felkapaszkodott Hajnal szájáig és röviden megcsókolta.

- Menjünk be! - súgta és újabb rövid csókkal nyomatékosította a kérést. A szájának bor íze volt.

Oda benn minden nagyon szép volt. Az alsó szint, bár nem volt túl nagy, a szinte hivalkodó márványburkolattal, mely a konyhapulton folytatódott a könnyed vonalú üvegkróm étkező asztallal a levegős szintén króm korlátos lépcsővel és galériával tágasnak hatott. Erika nem sok időt hagyott a nézelődésre kézen fogva húzta felfelé az ívelt vonalvezetésű lépcsőn. Fent jó néhány ajtó jelezte, hogy a lakás eredetileg egy család számára épült. A lépcsővel szemben nyíló ajtón léptek be. A padlásszoba nagyobb volt a vártnál. Az egyik falon egy tükrös ajtajú beépített szekrény sor tovább tágította a teret. A tükörrel szemben a másik oldalon egy óriási ágy állt. Az ajtó mellett zsúfolásig telerakott könyvespolc várta felfedező tekintetét.

Gyengéden fektette Erikát az ágyra. Keze lassan megnyugtatóan járt a testén kínosan kerülve a kényes pontokat. Közben beszélt

halkan, monoton hangon, szavai, mint a sivatagi vihar után leülepedő por rakódtak Erika tudatára, míg végképp eltemették. Amikor Hajnal úgy érezte elég mélyen alszik óvatosan elindult kifelé. A zárban kívülről lévő kulcscsomót az étkező asztalra tette, aztán óvatosan behúzta maga mögött az ajtót. Odakinn egy pillanatra megriadt, valami szőrös test ért a lábához, a kutya volt az. Bizalmasan dörgölözött hozzá. Hajnal megsimította a fejét, aztán kitolta a bringát a kapun. Némi erőfeszítésébe került, amíg a kutyát visszatuszkolta az udvarra.

Nem kapcsolta fel a világítást, mint egy kísértet hangtalanul suhant hazafelé a holdfényben. Lassan, kényelmesen tekert. Gondolatai az emeleti szobában békésen alvó vörös hajú nő körül jártak. Elégedetten állapította meg, hogy az eseményeken remekül kívül tudott maradni. Felidézte az elmúlt pár órát és elégedetten állapította meg, hogy még csak enyhe merevedése sem volt. Más férfit ez bizonyosan aggodalommal töltött volna el, Hajnal azonban sikerként könyvelte el, a fejlődés egy új állomásának tekintette. Egyre lassabban gurult, az éjszaka végtelen soha el nem múló állapotnak tűnt.

Mikor végre hazaért, letette a bringát és a kedvenc gyékény takaróját leterítette a kis tó partjára. Lefeküdt nézte a csillagokkal teleszórt eget egy ideig, aztán lehunyta a szemét. Tagjaiból lassan kifutott az erő, először elnehezedett mindene, később könnyűvé vált lebegett a gyékény szálak felett. A feje először kiüresedett csupán a sötét semmi lebegett a kis tó partján, aztán valami fény gyúlt. Két világ határán himbálódzott hajnalig.

Hat óra körül lassan megmozdította a lábait, később a karjait, a csípőjét meg-megemelte egy kicsit. Jó néhány percig tartott, amíg érezte, hogy teste kész a komolyabb mozdulatokra, akkor felkelt. Felment és főzött magának egy teát, két tenyerével körbe fogta a bögrét úgy kortyolta a forró, kesernyés italt (cukrot soha nem tett bele), minden csepp, ami legurult a torkán új erőt adott neki. Az út, amit keresett a tó partra vezet. Minden csepp teában ez volt, minden lélegzetvételben ez volt. Erikára gondolt, a tegnapi éjszakára. Pontosan tudta, ahhoz, hogy kiköltözhesen a tópartra végig kell menni az úton, amely Erikához vezet, azon is amelyik a lelkéig és azon is amely a méhéig visz. Tudta most olyasmire készül, amire még soha, érdekből fog szeretni egy nőt, tudta ezt és nem bánta, mert a cél fontosabb volt, mint a következmények. Három hónap, még annyi se a nyár. Az alatt el kell készülnie, mert a pénz tartalékai végesek és a kiadó sem siet a fizetéssel. Elővette a nagyobbik hátizsákját, azt, amelyikkel ilyenkor nyaranként az ország és Európa kerülő túrákra indult. Tett bele némi ruhát. A laptopot, jegyzeteket a kinyomtatott regény oldalakat, cd-eket és a hordozható nyomtatót. Először arra gondolt egyenesen Erikához megy, de a verőfényes reggel túl friss volt ahhoz, hogy az általa kapott energiát hagyja egy nő karjaiban elenyészni. Elgurult hát Erika háza előtt, talán még alszik gondolta. Megkerülte a tavat. Kedvenc hétvégi elfoglaltsága volt ez, élvezte az út minden centiméterét, a suttogó nádasok közé épített fahidakat, az erdős részek meredek dombjait, a szőlőhegy takaros présházait. Ez volt az otthona, a tó és környéke. Tó körül tekergő 25km hosszú turista út, maga volt a nagybetűs ÚT.

Az út, amely nem csak a bringa kereke alatt tekeregett nádasból erdőbe, hegyről völgybe, hanem a fejében is, de ott egy végtelen felfelé vezető spirál egy egy hurka volt. Mint a buddhista kolostorok imamámai minden körrel közelebb került a végső megértéshez.

Visszaváltott párat aztán az ülés alatti lengéscsillapító szelepét átállította a legkeményebb fokozatra. A legmeredekebb emelkedő következett. Minden kör a pedállal egyre több és több energiát követelt a lábaitól. Mindig, de most különösen élvezte ezt az erőt és tisztában volt az erő keletkezésének minden részletével, attól a pillanattól, hogy az agyából egy kisülés elindul valamelyik izom felé, egészen addig, míg egy érzés a pedált taposó talpából visszaérkezik az agyba. Érezte a szíve összes dobbanását, a tüdejében oxigént cserélő hólyagocskák tágulását, szűkülését. Még a bringában keletkező érzeteket is birtokolta. Övé volt a csapágygolyók önfeledt gördülése a fényesre polírozott kerámia gyűrűk között. A gumiabroncsba harapó kavicsok szúrását is megszenvedte.

Felért, ösztönösen lenyúlt a lengéscsillapítóhoz, hogy szabadabb utat engedjen az áramló folyadéknak, aztán száguldás lefelé. Volt egy rész az ösvényen amikor pár pillanattal úgy tetszett az út a vízbe vezet, előbb látta meg a vizet mint az út éles kanyarulatát. Itt mindig az utolsó pillanatban fékezett, közben imádkozott, hogy ne jöjjön szembe senki, a kontrázó hátsó kerék kavicsokat lövöldözött a tóba, néhány megriadt madár rebben fel. Sikerült, mint mindig kitudja hányadszor már.

Megnyitotta a kert kaput. A kutya ismerősként üdvözölte. A ház ajtaja zárva volt. Belesett az üveg ajtón a kulcs ott volt ahova az éjszaka tette. Körbejárta az udvart, a tó partról visszanézve úgy tűnt az erkélyen fekszik valaki. Felmászott a házhoz legközelebb eső fára. Gyermekkora famászásai jutottak eszébe. A teraszon, ahogy gondolta Erika feküdt meztelenül, szemeit lehunyva. Hajnal alaposan megszemlélte leendő szeretőjét. A mellei hosszúkásak voltak, rózsaszín bimbókkal, a dereka karcsú volt, a hasa izmos, minden tagja kidolgozott. Az elvált nők gondossága volt a testén, az esély keresése. Egy apró szőrszál sem volt rajta. Furcsának tartotta, hogy tegnap nem tűnt fel az ujjainak. Furcsa látvány volt, de egyben izgató.

Lemászott a fáról és körbejárta a házat. Oldalt a szerszámos bódé mögött talált egy kitolható létrát. Óvatosan támasztotta az erkélykorláthoz, nem akarta felébreszteni idejekorán az alvót. A nyugágy mellett egy apró kerek asztal és két szék is volt az erkélyen, leült az egyikre és szemlélni kezdte az alvót. Távrolról fürdőzők zaja hallatszott, a nap már erősen sütött. Az otthon melege vigyorgott a fényes korongra Hajnal.

